

ἡδὴ αἰῶνας. Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἡγῶν δὲν λογαριάζει τὴν μύτην τοῦ Χαμίτη καὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀραβῆ· πρέπει νὰ ζήσωμεν οἱ ἀνώτεροι ὑμῶν Εὐρωπαῖοι· καὶ διὰ νὰ ζήσωμεν, θέλομεν τόπον ἀπὸ κυρίαρχοι γενῆτε ὑπὴκοοὶ μας· κύριοι Μουσουλμάνοι, ἀλλεῖς λέξεσιν, ἀδειάσατέ μας τὴ γωνιά.

Καλεῖθιν.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἡ Μασκότ, ἡ ὀγουρλούδικη **Μασκότ**, ἐχόρτασε καὶ ἐδρόσισε χθὲς χιλιάς περίπου ψυχάς. Τὰ εὐστομώτερα ἐδέσματα ἦσαν: τὸ βουκουλικὸν τραγοῦδι τῆς Ζοφρουᾶ καὶ τοῦ Σαβατιέ (γκλοῦ, γκλοῦ, γκλοῦ—μπεε !) οἱ ἰσπανικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Jeanne Audrée, μαζὺ μὲ τοὺς τορευτοὺς βραχιονιάς της, τὸν χρυσοβελοδένιον ἱματισμόν της καὶ τὰ ντεκολτέ της δευτέρας ἐνδυμασίας της, τὰ κάλλη τῆς φωνῆς τοῦ ὀξυφάνου κ. Καίλα, μεταβαπτισθέντος Δροσίλα, καὶ κατὶ ἀλεξανδρινῆς ζαχαρούλης περιφερόμεναι εἰς τὴν ἀκτὴν.

Τὸν Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέην τοῦ κ. Νικολαΐδου ἀνέγνωμεν μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ. Ἡ αὐτοβιογραφία αὕτη τοῦ νῦν ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ αἰχμαλωτισθέντος ἐν Χίω, τῷ 1822 ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ, υἱοθετηθέντος· ὑπὸ τοῦ πασᾶ τῆς Μαγνησίας, τουρκεύσαντος καὶ μετονομασθέντος Ἀλῆ-Χουρσὴδ μπέην εἶνε ἄνευ ἀξιώσεων, ἀλλὰ μεστὴ περιπετειῶν, ἀληθεστάτη τὴν πλοκὴν καὶ ἀφελεστάτη τὴν ἀφήγησιν. Ἡ σεμνὴ ἀναβολὴ τοῦ ὕφους ἀ-

ποτείνεται πολὺ εὐθύτερον πρὸς τὴν καρδίαν, παρὰ αἱ πλήρεις κόμπου ἐκεῖναι φράσεις αἱ κροτούσχι ὅπως καὶ τὰ τύμπανα μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε κεναὶ ἐντός. Ὅστις δ' ἐγνώρισε τοὺς Τούρκους καλὰ, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μικρὸς Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέης εἶνε ζωντανὸς τύπος πλουσίου καὶ θαρσέος τουρκοπαίδος ἀναπνεύσαντος τὴν βαρεῖαν καὶ μεμολυσμένην ἐξ ἀρωμάτων καὶ διαφθορᾶς ἀτμόσφαιραν τῶν χαρεμιῶν. Εἶνε δ' ἄξιον ἐκπλήξεως πῶς ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου, πεισματώδους, ἀτιθάσσου, ἀπανθρώπου Ταμερλάνου, τοῦ φοροῦντος σαλβά-ρια καὶ χρυσᾶ σειρήνια καὶ σύροντος ἀπὸ τῆς μέσης του χαντζάρι, τοῦ ο ροῦντος ἐντός τῶν εἰκονοστασιῶν καὶ ὀρμώντος καθ' ἐκάστην στιγμὴν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐπι-καλουμένον τὸ σὺμμέτι, *μωχαμέτι* ὅπως τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῆς μητρὸς του ἣν ὠνόμαζε *καρὰ κιαφὴρ*, ἡδυνήθη τ' ἀναβλαστήσῃ ὁ συγγραφεὺς ὁ δυνήθεις νὰ γράψῃ μετὰ τόσης εὐαισθησίας τόσον τρυφερὰ πράγματα μετὰ τόσον ἐπαγωγὸν χάριτος.

Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Πειραιῶς :

Σύνταξιν « Μὴ Χάνεσαι »

Ἐνταῦθα πανικός. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδύται ἔλαβον ἀπειλητικὴν στάσιν. Πολιορκοῦσι βαλάντια. Πειραιῶται ἀμύνονται μὲ βεβόλβερ. Ταραχὴ μεγάλη. Ἀπειλεῖται ἐξόδος Πειραιωτῶν ἐκ φόβου μεταναστῶν τούτων Φελ-λάχων. Τρικούπης ἀνακαλεῖ εἰς Πειραιᾶ « Νάυαρχον Μικούλην καὶ Γεώργιον » πρὸς προστασίαν. Ἀπόδασις διλοχίας σκαπκνέων βεβαία. Ἀλεξανδρινοὶ λωποδῖται ἐπιμένουσιν εἰς πρᾶξοσιν βαλαντιῶν. Λαμβάνουν ὁδηγίας Ἀραμπῆ πασᾶ. Κίνδυνος μέγας. Βαλάντια χάνονται !

τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἄλλος Ντὲ Κάστρος.

Ἦτο οὗτος ὁ πρόδρομος τῶν ὡς ἄρπυιαι ἐπιπεσόντων μετ' ἐπειτα ἐπὶ τῆς πτωχῆς Ἑλλάδος ὁμογενῶν, ἦτο ὁ προάγγελος τῆς καθόδου τῶν ἀριστοκρατῶν τῶν κλεινῶν χρυσοκανθάρων.

Καὶ εἶχε μὲν μετονομάσει αὐτὸς ἐαυτὸν Ντὸκ Ἀριστοκράτην, ἀλλ' οἱ φιλοσκόωμονες Ἀθηναῖοι τοῦδωκαν ἀμέσως τὸ προσῆκον παρτσούκι ἀποκαλέσαντες αὐτὸν *Τσαρλατάνο* πρὸς δόξαν ἐνίων ὁμογενῶν.

Τοῦτον τὸν Τσαρλατάνον λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου της, ὅπως ἐν μικρῷ σουαρέ τὴν διασκεδάσωσι.

Τὸ ἐργολαβεῖν τότε ἦτο μία ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας διασκέδασεις τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀθιδῶν καὶ τῶν δευτέρων σχεδὸν ἡ μόνη ἣ κυρία ἐνασχόλησις.

Αἱ μὲ κοπανισμένο γυαλί αὐτοχειρίαι, τὰ πεσίματα μέσα στὰ πηγάδια, τὰ κρεμνίσματα ἐνίοτε ἀπὸ τὰ μπαλκόνια ἐνεκα ἐρωτικῶν ἀποτυχιῶν, ἦσαν συνηθέστατα παρὰ ταῖς γυναῖξι, ἂν δὲ διέτρισεν εἰς Ἀθήνας τότε ὁ ντόκτωρ Σιοῦμαν ὁ σωστὸς Τσαρλατάνος δὲν θὰ ἐκάκισεν τότε τόσον καὶ δὲν θὰ ἔγραφε τόσα ἐναντίον τῶν Ἀθιδῶν μας, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν σκοτώνονται.

Αἱ ἐρωτικαὶ συλλήψεις, νὰ εἶπω οὕτως, ἦτοι αἱ ἐρωτικαὶ ἀπκρχαί, ἦσαν ἀπλοποιημέναι.

Ἐβλεπες μιὰ στὸ παραθύρι καὶ σοῦ ἄρρεσε, περνοῦσες πέντε ἔξ φορὰς τὴν ἡμέραν, ὡς πού νὰ σὲ πάρῃ χαμπέρι ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ, ἂν δὲν εἶχε ἄλλος προκατακτήσει τὴν εὐαίσθητον τοῦ τρυφεροῦ της στήθους καρδίαν, ἦτο δική σου.

Ἄν τὴν ἔβλεπες στὸ δρόμο, στὸν περίπατο, στὸ θέατρον, στὸ Ἄντρο τῶν Νυμφῶν τέλος πάντων καὶ σοῦ ἄρρεσε, τὴν ἔπερνες, ἀπὸ μακρὰν, ἂν εἶχε συνοδὸ, κατὰ πόδι μέχρι τοῦ σπιτιοῦ της, ἢ ἂν μόνη ἐκ τοῦ πλησίον, τῆς ἐκολλοῦσες σὰν τσιμποῦρι στὸ πλάγι καὶ μὲ σιγαλὴ φωνὴ τῆς ἐψαλές τὰ τρομερὰ καὶ εὐαίσθητα αἰσθηματὰ σου.

Ἄν τῆς ἀπέσπας ἓνα λόγο, ἔστω καὶ ὑβριστικόν, τετέλεσται, ἦτο τετελεσμένη ἡ κατὰκτησις.

Ἐπιστρέφουσα ἡ Μαριγούλα μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τοῦ Ἄντρου ἐπαθε ὅ,τι ἦτο φυσικόν.

Δύο σπαθοφόροι τὰς ἠκολούθησαν.

— Μόναί, δεσποινίδες, εἶπεν ὁ εἰς παραλλήλως πλησιασας αὐτάς, καὶ δὲν φοβεῖσθε νὰ μὴ σᾶς κλέψουν ;

— Καὶ ἔχουν τόσον ὥραϊον βᾶδισμα, ἐπεπρόσθεσεν ὁ ἄλλος, σὰν πέρδικες.

— Τὸ βᾶδισμα κυττάξεις ἢ τὴν καλλονήν ;

— Ὡ, περὶ τῆς καλλονῆς των οὐδεὶς λόγος, εἶνε οὐρεὺς φυεγάτα ἀπὸ τὸν παρὰδεῖσον.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τὸ σπῖτι των.

Ἀπὸ τοῦ γάλακτος τῶν ἀγελάδων μέχρι τῶν στηθῶν τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τῶν κεφαλοτυρίων μέχρι τῶν κεφαλῶν, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῶν νεανίδων τῶν σαλονίων μέχρι τῆς καταγωγῆς τῶν νηπίων τοῦ Βρεφοκομείου, ὅλα ἐδῶ εἶνε νόθα· ὅλα· καὶ αὐταὶ αἱ λεμονάδαις· ἀντὶ δὲν εἰ-
 ξεύρω τίνος περιέχουσι μαρμαρόκονιν· σὺ διψᾷς, φλέγε-
 σαι, ἐννοεῖς νὰ πῆς μίαν λεμονάδα νὰ δροσισθῇς, καὶ
 ἀντὶ δρόσου παίρνεις ἓνα κωλικόπονον φρικτόν· καὶ μετὰ
 σὲ θὰ τὸν πάρῃ ἄλλος, καὶ μετὰ τοῦτον ἄλλος. Καὶ αἱ
 φιάλαι τῶν λεμοναδοπωλῶν μένουσιν ἀνεξερευνήτοι ὡς
 αἱ βουλαὶ τῆς θείας Προνοίας. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξω εἰς
 τὰς Στήλας πωλοῦσι λεμονάδας ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν.
 Ὅστις, λέγει δεκαπέντε λεπτῶν λεμονάδας λέγει νόθους
 λεμονάδας. Καὶ ἄρα γε ὁ πωλητὴς αὐτῶν τὰς πωλεῖ εἰς
 σκοτεινὴν τινα γωνίαν κρυμμένης, με φωνὴν τρέμουσαν
 ἐκ φόβου, ὡς ἔνοχος, ὡς κακοῦργος; ὄχι τὰς πωλεῖ ἐν
 ἀναπεπταμένῳ χώρῳ, ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνώπιον τοῦ πλήθους,
 συνιστῶν μὲ τὰς εὐθύμους κραυγὰς τοῦ τὴν εὐθηνίαν τοῦ
 ἐμπορεύματός του. Καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐπιτροπὴ κατὰ
 τὸ διάστημα τοῦτο, ὅμοια μὲ τὸν περιφνημον σχολαστι-
 κὸν τὸν μὴ κατεδεχόμενον νὰ ἰδῇ ἐμπρὸς του, στήνει τὰ
 τηλεσκοπία τῆς νὰ ἀνακαλύψῃ μακρυνοὺς ἀστέρας καὶ
 δὲν βλέπει τὸ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς φρέκρ, εἰς τὸ ὅποιον
 ἀπειλεῖ νὰ μᾶς συμπαρασύρῃ ὅλους μας.

Ὅστις θέλει νὰ ἰδῇ μίαν ἀληθινὴν Mascotte, ἀπὸ ἐκεί-
 νας αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ πανερί των, φέρουν μαζὴ των καὶ
 τὴν εὐτυχίαν ὅπου ἂν ὑπάγουν, τὴν εἶδε, ἅμα εἶδε τὴν
 Ζοφροά· εἶνε στρουμπούλα, ἀφροπλάσμενη, φορεῖ μὲ γοη-
 τεῖαν τὸ κοκέτικο καπελάκι τῆς, ἔχει τὰς πλεξίδας τῆς
 ἐμπρὸς ἐρριμμένες, τὴν μίαν ἀπ' ἐδῶ, τὴν ἄλλην ἀπ' ἐκεῖ,
 ἔχει τὸ στήθος ἀνυπότακτον πικρατὸν πεισματωδῶς κατὰ
 τοῦ κορσὲ καὶ προσκαλοῦν σε εἰς βοήθειάν του· εἶνε ἀλη-

θὴς Mascotte διεγείρουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας θελκτι-
 κὰς καὶ μειδιῶσας εἰκόνας εὐτυχίας. ὦ! καὶ ἡ φωνὴ
 τῆς! ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔχει τόσον ἄβρον, τόσον δροσερὸν τὸ
 σῶμα, ἀπορεῖτε πῶς τοιοῦτον περίβλημα συγκρατεῖ τὴν
 δρόσον τῆς φωνῆς του;

Ἀλλὰ καὶ δυστυχὴς ἡ καυμένη ἡ Mascotte! Ἡ τύχη
 τῆς εἶνε νὰ καθιστᾷ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς ἐκτὸς τοῦ ἑαυ-
 τοῦ τῆς. Διὰ νὰ εἶνε εὐτυχεῖς οἱ ἄλλοι τῆς ἀπαιτοῦν τὴν
 σκληροτάτην τῶν θυσιῶν, τῆς ἐπιβάλλουν τὴν βασανι-
 στικωτέραν τῶν διαιτῶν: νὰ μείνῃ παρθένος. Ὑπάρχουν
 πολλοὶ σύζυγοι ἔχοντες καὶ αὐτοὶ τὴν Mascotte των εἰς
 τὴν ὁποίαν ὀφείλουν τὴν εὐτυχίαν των καὶ τὰ μέγαρά
 των· ἀλλὰ—τί εὐτυχεῖς Mascottes! ἡ θαυματουργὸς των
 δύναμις συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐναντίαν δίαιταν,
 καὶ οὕτω καθιστοῦν ὅλους εὐτυχεῖς καὶ δὲν μένει κανεὶς
 παραπονεμένος.

Ἡ φωνὴ τῆς πρίμας Στεφανίνης εἰς τὸν Ριγκολέτο
 ὁμοιάζει ποτήριον ὕδατος, τοῦ ὁποίου μόλις τὰ ἄνω
 στρώματα δὲν εἶναι πολὺ θοὰ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον μέρος
 εἶναι μεστὸν πηλοῦ.

Καὶ ἄλλη παρατήρησις:

Ἡ φωνὴ τῆς αἰδοῦ αὐτῆς ἐξετασθεῖσα χημικῶς εὐ-
 ρέθη ὅτι περιέχει πολλὴν συριζίνην, ἀηδίνην, ἐντερίνην,
 ἀλλὰ διόλου πεψίνην καὶ στεφανίνην.

Ἀντίθεσις Ὀλυμπίων καὶ Φαλήρου!

Εἰς τὸ Φάληρον ὁ πολὺς κόσμος συνωστίζεται εἰς τὸ
 θέατρον, οἱ δὲ ὀλίγοι μελαγχολικοὶ καὶ φίλοι τῆς μονα-
 ξίας μένουν ἔξω ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· εἰς τὰ Ὀλύμπια ὅλος

— Αὐτὸ δὲ εἶνε ὅ,τι εὐκόλον, ἀφοῦ θὰ λάβωμεν τὴν
 τιμὴν νὰ τὰς συνοδεύσωμεν ἕως ἐκεῖ.

— Περίεργον ὅμως, τί ἰδιότροπος μῦθος εἶνε πάλι αὐτὰ
 τὰ κόκκινα φουστάνια ποὺ ἐρόρεσαν μερικαὶ τόρα. Πι-
 στεύομεν ὅτι αἱ δεσποινίδες θὰ λάβουν τὴν καλοσύνην
 νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσουν.

— Ἀπλούστατον, κύριοι, ἀπήντησεν ἀποτόμως στρε-
 φομένη ἡ Μκριγούλα πρὸς τοὺς δύο νεαροὺς σπικθοφόρους,
 εἶνε ἐπαναστατικά. Καὶ τόρα ἀφοῦ ἐθεραπεύθη ἡ περιέρ-
 γιά σας, πιστεύομεν ὅτι ἐν τῷ ἱπποτισμῷ σας, ὅτι θὰ
 ἔχετε καὶ σεῖς τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς ἀφήσετε ἡσυχούς,
 ἢ, ἂν προτιμᾶτε, δύνασθε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν
 ὁποίαν ἐξεφράξατε, νὰ μᾶς συνοδεύσετε, ἕως τὸν οἶκόν
 μας, ὅπου θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συστήσωμεν
 εἰς τινὰς νέους μὴ φέροντας ξίφος, ὡς ὑμεῖς, οἵτινες, σᾶς
 διαθεβαιοῦμεν, θὰ λάβωσι προθύμως τὸν κόπο νὰ σᾶς
 διδάξωσι τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι, καὶ πῶς ἐν δημοσίᾳ
 ὁδῷ, ἀντὶ νὰ προστατεύσετε, ἂν τυχὸν ἰδῇτε ἐνοχλουμέ-
 νας παρθένους μόνας βαδίζουσας, τολμᾶτε ὡς οἱ τῆς τε-
 λευταίας τάξεως ἄνθρωποι νὰ ἐνοχλῇτε αὐτάς, καὶ τοὶ
 εἰς τὰς φλυαρίας σας ἴδατε καλλίστα ἀντιτασσομένην
 τὴν ὑψηλὴν περιφρόνησιν, ἥτις σᾶς ἀξίζει.

— Παρντόν, δεσποινίδες, μὰ τὴν τιμὴν μας, τοιοῦτον
 πνηγυρικὸν δὲν τὸν ἠλπίζαμεν. Παρντόν. Εἰσθε ἀλη-
 θῶς ἀξιοὶ γὰ ἀντιπροσωπεύετε ἐπαναστατικὰ φρονήματα εἰς

μὲ τὸ φουστάνι σας καὶ μάλιστα τὸ κόκκινο.

— Τὸ ὅποιον αἱ Ἰταλίδες φοροῦν ἀπὸ κάτω ὡς μεσε-
 φόρι, γιὰ νὰ μὴν ἀλλάσσουν κάθε μέρα ἄσπρα, ἄτινα ἄλ-
 λως καὶ εὐκόλως κηλιδόνονται, προσέθηκεν ὁ ἕτερος.

— Κύριοι, εἶπεν ἡ Μκριγούλα μὲ βλέμμα βλοσυρὸν,
 κύριοι, ἂν ἔχετε μικρὰν συναίσθησιν τῆς τιμῆς, εἰπὲ τὸ
 ὄνομά σας

— ὦ! ὦ! Τί; Μήπως σκοπεύετε νὰ πάτε νὰ τὸ
 μαρτυρήσετε τοῦ λοχαγοῦ νὰ μᾶς κάμῃ πάτσι πάτσι!

— Σᾶς κάμω ἐγώ.

Καὶ στιβερὰ ἐξήστραψε ἡ μικρὰ παλάμη τῆς Μκρι-
 γούλας εἰς τὸ μέτωπον ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν, οὗτινος
 τὸ κράνος ἐκυλίσθη χαμαί.

Αὐθαρρὲ τὰ περίεργα πλήθη περιεκύκλωσαν τὰς δύο
 παρθένους καὶ ἀξιωματικούς χειροκροτοῦντα.

Ταῦτοχρόνως κατέφθασε καὶ ὁ Δόσιος μὲ πέντε ἐξ τῶν
 τῆς σπειράς.

Ἄμα μαθὼν τὰ συμβάντα ὤρμησε κατὰ τῶν ἀξιωμα-
 τικῶν κραυγάζων, — βοήθεια, πολῖται. Ζητοῦν οἱ σπα-
 θᾶτοι νὰ μᾶς ἀτιμάσουν καὶ μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου.
 Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐκατὸ χεῖρες συνέσφιξαν τοὺς ἀτυ-
 χεῖς σπαθοφόρους, οὓς καὶ ἀφώπλισαν.

— Δότε μας τὸ ξιφὸς των, εἶπεν ἡ Μκριγούλα, θὰ
 τὰ παραδώσωμεν αἱ ἱδία εἰς τὴν βασιλίσσαν, ὅπως ἰδῇ,
 ὅς ἀξιοὶ γὰ ἀντιπροσωπεύετε ἐπαναστατικὰ φρονήματα εἰς

σχεδόν ὁ κόσμος στοιβάζεται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ καφενεῖου, τοῦ ὁποῖου οἱ ὑπηρεταὶ ἐκτελοῦσι θαύματα ταχυτήτος καὶ προθυμίας· οἱ δὲ ὀλίγοι ὑποχονδριακοὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ θέατρον.

Ἐκατὸν παράσημα σφυρηλατοῦνται δι' ἑκατὸν στήθη. Ἄχ πῶς εὐχαριστήθημεν διότι ἑκατὸν ἑκατὸν τὰ σκορπίζει αὐτὰ τὰ μπιχλιμπιδία ὁ κ. Τρικούπης! Ἀφοῦ πρέπει ν' ἀντιπροσωπεύσῃ κατὶ τι, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ἄς ἀντιπροσωπεύσῃ τούλάχισον τὸν ἀριθμὸν 100

Ἄν πρόκειται περὶ φιланθρωπικῆς τινος παραστάσεως τῇ ἑσπέρᾳ τῆς Κυριακῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸν ναῦλον μιᾶς ἰταλίδος συμφωνοῦμεν· νὰ συντελέσωμεν ὅλοι δι' αὐτό· ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴ ὡς καλλιτέχνις, εὐτυχῶς τὴν εἶδομεν καὶ ἀπὸ ταιαύτας καλλιτεχνίδας εἰμεθα παραχορτασμένοι.

ΤΟ ΠΑΤΑΤΡΑΚ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(Τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία διὰ σειρὰς νεμπουτίων)

Ἀλεξάνδρεια, 29 Ἰουλίου, ὥρ. 7 π. μ.

Ἐνῶ ἐλάμβανε πρόγευμά του Ἀραμπῆς, βόμβα μεγάλης ὀκλῆς κατέπεσεν ἐντὸς σούπας του. Παραλαβὼν αὐτὴν τὴν ἐσφενδόνισεν κατὰ τοῦ Κεδίβη, ὅστις τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἐσέβριρε τὸ πιλάφι του.

— Ὅχι, διέκοψεν ὁ Δόσιος, μὴ λέγῃς βασίλισσαν, Ἀμαλίαν μόνον.

Προκήρυξις.

Ζητῶ σέ, τὸ κορίτσι δηλαδὴ ἐκεῖνο, ποῦ συνήντησα προχθὲς εἰς τὸν κήπον τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν εἰς τὰς Στήλας, σέ, ποῦ ὅταν ἦλθες μαζί μ' ἓνα ἄλλο κορίτσι συνομήλικό σου, δηλαδὴ δεκαεξὶ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὸ ἀραπάκι ἐκεῖνο μὲ τὴ μικρὴ μυτίτσα, ποῦ ἦτο κόκκινα ντυμένο, τὸ παχουλὸ καὶ κοντοῦλι, ποῦ ἐφαίνετο ὡς σεμνὸ, ἢ ἔκαμε τὰ φρόνημά του, σέ, ποῦ ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ καθίσεις ἀντικρὺ μου, μοῦ ῥίχθηκες ἀμέσως, ποῦ φοροῦσες ἓνα κάπελάκι κλειστὸ τῆς μόδας μὲ πολλὰ λουλούδια ἐπάνω, σέ, τὴν ξανθοῦλα μὲ τὸ σύμμετρον καὶ λεπτοκαμωμένο ἀνάστημά σου, ποῦ κρατοῦσες μιὰ βεντάχια καὶ ἀερίζεσο διαρκῶς.

Σὲ μὲ τὴν κανονικὴν μυτίτσα σου, τὸ μικρὸ σου στοματάκι, τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν σου, τὰ γλυκά σου πονηρὰ καὶ ἐκφραστικὰ μάτια, σέ μὲ τὰ κοντὰ μακίγια τοῦ φορέματός σου καὶ μακρὰ γάντια, ποῦ δὲν τὰ εὐγάλες οὔτε ὅταν ἔτρωγες κουλούρι, ποῦ ἐκοψες ἓνα χροικιντάφυλλο καὶ τὸ ἔβαλες στὸ στήθος καὶ μ' ἔκαμες καὶ μὲ νὰ κόψω ἓνα ἄλλο καὶ τὸ ἔβαλα στὴ κομπότρικα, σέ, ποῦ μοῦ ἔρριχνες διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως κατὶ γλυκαῖς ματιαῖς ποῦ μὲ τρέλαναν, ποῦ μοῦ χαμογελοῦσες

Αὐθήμερόν, 9, 45, π. μ.

Κατὰ τὴν ἐκρηξίν ἄλλης βόμβας, πῆραν φωτιὰ τὰ μουστάκια τοῦ Ἀραμπῆ. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν μεγάλῃς ὀκλῆς γλῶσσάν του τὰ ἐσῶσεν. Αἰγυπτιακὸς στρατὸς ἐζητωκραύγασεν ἐπὶ τῇ γενναιότητι του. Κανονοβολισμὸς ἐξακολουθεῖ.

Ἀλεξάνδρεια, 29 Ἰουλίου, 11 π. μ.

Χαρέμιον εἰς ἀναστάτῳσιν. Μυδράλια ὀκυρόρυφα ῥιφθέντα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεῦμουρ ἐσκόπευσαν μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος τὰ σαλβάρια τῶν γυναικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως, κεκηρυγμένων ὅλων ὑπὲρ τοῦ Ἀραμπῆ. Μετ' ὀλίγον ἕκαστον σαλβάριον περιεῖχε καὶ ἀνὰ ἓν μυδράλιον, τὸ ὁποῖον περιστραφέν μετὰ νευρικῆς ταχύτητος περὶ τὸν ἄξονά του κατεκάθισε λυγμένον εἰς τὴν σέλα τῶν μεταξωτῶν σαλβαρίων. Γυναῖκες ἐνοχλούμεναι ἀπὸ τοῦ μυδραλίου ἀπέλυσαν τὰς ἀναξυρίδας των. Ἀραμπῆς πνέει μένεα κατὰ Σέϋμουρ.

Ἀλεξάνδρεια, 30 Ἰουλίου πρωί.

Ἀπὸ τῶν μιναρέδων σήμερον ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τῶν Χοτζάδων μετὰ τὸ σαμπάι ἡ ἀναστήλωσις τῶν κατατρυπηθέντων ὑπὸ τῶν μυδραλίων σαλβαρίων ὡς ἱερῶν σημαίων τοῦ Προφήτου. Λαὸς πολὺς ἀμφοτέρων τῶν φύλων τρέχουσι εἰς προσκύνημα. Νίκη κατ' Ἀγγλων βεβαία.

Ἀλεξάνδρεια, 30, 1 μ. μ.

Κατὰ τὴν πεζοναυμαχίαν Φελλάχοι ὑπὸ τὰς ὁδηγίας Ἀραμπῆ ἐξηκόντισαν κατὰ τῆς Καταστροφῆς καὶ τοῦ

πάντοτε καὶ ἐστρεψες τὸ κάθισμά σου πρὸς ἐμέ, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου, ζηλεύσασα, φαίνεται, ἠθέλησε νὰ σοῦ κάμῃ ἀντιπολίτευσι καὶ ἔφερε τὸ δεξί της χεῖρ εἰς τὸ στήθος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς αὐτὸ δις καὶ τρίς, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε :

— Σ' ἔχω στὴ καρδιά μου, ἢ ἐμὲ νὰ προτιμήσῃς, ἢ, σ' ἀγαπῶ ;

— Καὶ πρὸς ἀπάντησιν ποῦ τῆς ἔκαμα ἐγὼ ἐλαφρὸν βλέμμα ἀρνήσεως τὸ ὁποῖον ἄμα εἶδε ἐκεῖνη ἐξεροκοκλίνησε καὶ ἔβαλε παραπονεμένη τὰ μάτια της κάτω, ἐνῶ σὺ ποῦ εἶδες ὅλα αὐτὰ, μοῦ ἔσεισες τὴν κεφαλὴν καὶ ἤγειρες τὸ μέτωπόν σου θριαμβευτικῶς διὰ τὴν προτίμησιν, σέ, ποῦ εἶχες ἐξαπλωμένα τὰ πόδια σου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν σχήματι χιαστῶ, ποῦ τὰ κουνοῦσες φιλαρέσκως, ποῦ τὸ κοντὸ σου φουστανάκι σου, τὸ εἶχες τοιουτοτρόπως πλακωμένο, ὥστε ἀφινες νὰ φαίνωνται ἐξ ἐπίτηδες, αἱ ὠραῖαι καὶ εὐτραφεῖς κνημαὶ σου μέχρι γόνατος σχεδόν, σέ, ποῦ ὅταν ἡ φίλη σου σοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ συμμαζεύσῃς τοὺς πόδας σου, προσεποιήθης ὅτι ἔκαμες τοῦτο, σύρουσα παρεπάνω τὸ φόρεμά σου, σέ ποῦ μὲ ἔκαμες ν' ἀνατριχιάσω ὅλος καὶ νὰ ξεροκαταπίνω τὰ σάλια μου.

Σέ, ποῦ γελοῦσες διὰ παντός, ποῦ ἐλάλεις ἐπιβλητικῶς καὶ μὲ ὕψος μεγάλης κυρίας, σέ ποῦ ἀφελέστατα μοῦ ἀπέτεινες πρώτη τὸν λόγο καὶ μοῦ εἶπες :

— Τί καῶσων σήμερον, ὑμεῖς, κύριε, αἰσθάνεσθε πολλήν;